

לחן: נחום היימן

נכתב לזכרו של חיים רותם מגמלא שנפטר לפתע מדום לב

והרוח נשבה במפרש של חייו,
מנסה בגורל להתל.
ומבלי שהרגיש נחרשו לחייו
ולבו כרע כתל.
וידיו שידעו רגבים ורוחות,
לא חדלו מלבנות וליצור,
רק הזמן שוב דחק בדמותו הנוצקת
מהטוב, מהרוך, מהאור...

זה סיפור של חיים
שזרמו כנהר,
המכה בגדותיו לחשוף.
זה סיפור של חיים
שבהם הספינה
לא תגיע אל בית וחוף.

והיו זרועותיו עיר מקלט ומחבוא,
ועיניו כברכות של התום.
והשקט הרך שנכרך מסביבו,
כרקיע שותק ואדום.
ורגליו בשבילים צעדו להבין,
לא עצרו בחמה או בקור
רק הזמן שוב דחק בדמותו הנוצקת
מהטוב, מהרוך, מהאור...

זה סיפור של חיים
שזרמו כנהר,
המכה בגדותיו לחשוף.
זה סיפור של חיים
שבהם הספינה
לא תגיע אל בית וחוף.

הוא הקים את ביתו בין קוצים ושרב,
נאחז בטרשים עד זוב דם.
בעיניו התמימות את האופק צרב,
והיה כמו אדם לאדם
ולמרות שידיו ולבו כבר עייפו
לא חדל להצית ולבעור
רק הזמן שוב דחק בדמותו הנפרדת
מהטוב, מהרוך, מהאור...

זה סיפור של חיים
שזרמו כנהר,
המכה בגדותיו לחשוף.
זה סיפור של חיים
שבהם הספינה
לא תגיע אל בית וחוף.